

že, když odpůrce podá odvod nebo když projde lhůta k tomu vyměřená, mají se všechny spisy zaslati soudu zrušovacímu k příslušnému rozhodnutí. Z toho plyne jasně, že provedení zmateční stížnosti jest v zákonné lhůtě podati u soudu první stolice, do jehož rozsudku jest si stěžováno, a že není zákonu vyhověno, byla-li zmateční stížnost v předepsané 8denní lhůtě podána přímo u nejvyššího soudu. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 3 novely ku tr. ř., podle něhož zrušovací soud podrobuje zákonnému jednání jen zmateční stížnost, která k němu došla po rozumu druhého odstavce § 285 tr. ř., to jest způsobem a cestou tam předepsanými. Stanovisko stěžovatelovo činilo by také novelu ku tr. ř. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, nanejvýš v její ustanoveních §§ 1 čís. 2, § 2 a § 4 čís. 1, illusorními. Neudržitelným je i názor stížnosti, že již v tom, že si veřejný obžalobce při hlavním přelíčení vyhradil zmateční stížnost pro nepřipuštění jeho důkazního návrhu, lze spatřovati ohlášení zmateční stížnosti a její provedení ohledně čís. 4 a 5 § 281 tr. ř. Předpisujeť se v prvním odst. § 285 tr. ř. a v souhlasu s ním i v čís. 2 § 1 novely ku tr. ř., že náležité označení důvodů zmatečnosti má se státi buď při opovědi zmateční stížnosti nebo v jejím provedení; podle těchto jasných ustanovení nestačí k ohlášení a k provedení zmateční stížnosti pouhá její výhrada při hlavním přelíčení a nelze do zákona vkládati něco, co v něm obsaženo není. K důvodům, z nichž bylo provedení zmateční stížnosti podáno přímo u nejvyššího soudu a nikoli u soudu první stolice, nelze přihlížeti, poněvadž k tomu přesná ustanovení zákona neskýtají žádného podkladu. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezpodstatnou.

Čís. 3665.

Místem spáchaného činu podle § 51 odst. první tr. ř. jest při podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.) místo, kde trestná činnost, zahájená na se převedením a ukryváním ukradené věci, vyvrcholila v prožantování prodejem věci.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Nd II 105/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, vyslechnuv generální prokuraturu, v trestní věci Václava C-e pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 tr. zák. rozhodl ve sporu o příslušnost mezi krajským soudem trestním v Brně a krajským soudem v Hradci Králové, že příslušným jest krajský soud trestní v Brně.

Důvody:

Mezi oběma soudy ohledně skutkového stavu není sporu o tom, že Václav C. podle své výpovědi z 11. července 1929 odcizené zboží převzal od neznámého muže na nádraží v České Třebové a pak zboží to prodal Eduardu K-ovi v Moravské Chrastavě, soudní okres Svitavy. Místem spáchaného činu podle § 51 odst. první tr. ř. jest místo, kde byla předsevzata činnost, dovršující pojem trestného činu, bez ohledu

na to, kde nastal výsledek. V souzeném případě trestná činnost, zahájená na se převedením a ukrýváním ukradené věci vyvrcholila v jejím prošantročení prodejem v Moravské Chrastavě. Jest tedy příslušným krajský soud trestní v Brně.

Čís. 3666.

Neslušné chování (třetí věta § 303 tr. zák.) musí býti s náboženským úkonem nejen v určité časové, nýbrž zároveň i místní spojitosti; nešlo by o neslušné chování, způsobilé vyvolati pohoršení, kdyby k němu došlo na místě od místa bohoslužebného úkonu tak vzdáleném, že by ani ona možnost vzbuditi pohoršení nebyla nasnadě; zda tomu tak, závisí na okolnostech případu.

I předsínku kostela jest považovati za místo způsobilé, by z něho mohla býti rušena bohoslužba ve chrámě.

K subjektivní skutkové podstatě přečinu podle třetí věty § 303 tr. zák. se nevyžaduje pachatelův úmysl rušiti bohoslužebný úkon, stačí jeho vědomí, že neslušným chováním může způsobiti pohoršení.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Zm I 372/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 19. dubna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 303 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá především, že nalézací soud pokládá předsínku kostela neprávem za místo, kde lze »rušiti náboženství«, načež dovozuje, že skutková podstata přečinu podle § 303 tr. zák. předpokládá »rušení náboženství« právě v onom místě, kde se provozuje náboženský úkon, že však v kostelní předsíni, oddělené od kostela uzavřenými dveřmi, jednak nebyl v souzeném případě prováděn vůbec žádný bohoslužebný úkon, jednak tam lidé vysedávají a hovoří, prodávají se tam obrázky tak, že podle názoru zmateční stížnosti nelze předsín kostela považovati za místo bohoslužebné, za něž nepokládá prý je ani církev, která sama dovoluje a trpí, by se v kostelní předsíni hovořilo, prodávalo a pod., nepovažuje důsledně ani neslušné chování se v takovéto předsíni za jednání vzbuzující pohoršení. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Přečinu podle třetí věty § 303 tr. zák. se dopouští, kdo se v čase veřejného provozování náboženství tou měrou neslušně chová, že z toho jiným může vzejíti pohoršení. Správnost rozsudkového zjištění, podle něhož se obžalovaní chovali způsobem v rozsudku blíže vylíčeným v době, kdy v kostele byla sloužena půlnoční mše, nepopírá ani zmateční stížnost, která dále ani netvrdí, že tato okolnost nebyla snad